

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШАЛЕ.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcelangasse 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Чивуцка грозница.

Чим нас ране новинари?
Шта кувају, пеку?
Ових дана ничим другим,
Већ Гирсом у млеку.

А и сами најели се
Ток чудног јестива,
Па бунцају као баба
Кад што страшно снови.

„Ево рата!“ цичи, виче
Чивутија цела,
Као да им је већем бомба
Врх носа однела.

„Ево Руса! већ су дигли
Своје оштре шапе;
Сакривајмо у подруме
Чивуцке еспапе!“

Ако виде какву козу
Гдегод на сокаци,
Таки седну, чланак пишу:
„Ту су већ козаци!“

Уједе ли којег бува,
Засврби л' му пета,
Таки виче: „Јао на ме
Већ пала ракета!“

А рабинер ако шмркне
Па од тога кија,
„Чујте,“ вичу „страшан пуцањ
Руских батерија!“

Спази л' ротеву на свом столу
Та чивуцка гарда,

Заклиње се, да је била
То руска петарда.

Једном речи, ништа друго
Новине не гуде,
Него рускјам ратом мирне
Голицају људе.

„Ето Руса, већ су прешли
(Не знам коју) реку;
Ето, већем мачем пале,
Топовима секу.

Ево већем кренули се
Синоћ зором раном;
Ево већем руска флота
Плива ајзлибаном“

Ал ја држим: Није Русу
До крвопролића, — —
— Већ то само ваша савест
Бауке привиђа.

Стармали.

Шетња по Новом Саду.

CXXXII.

Најновија вест, којом имамо наш свет данас да обрадујемо, то је та, да се сазив Карловачког сабора не одобрава. И то с пуним правом: Саборски је одбор као што је познато решио, да се сабор састане на Митров-дан, а то је угарском министарству дуго било чекати, с тога не допушта тај термин, а да је саборски одбор закључио сазив сабора о Кукову дану, ја сам уверен, да би се тај рок одобрио. Осим тога ваља узети у обзир, да Митров дан пада још доста рано у јесен, дакле док се још може лепо путовати и док још даће иду и Ђурије

сто је, а по законском чланку седамдесет левом сазива се сабор карловачки у сред зиме, дакле кад посланици из горње крајине морају на десет места кроз лед на чамцима прелазити и кроз сметове на колима и пешке возити се, по мењави гурити се и по чардама ноћивати — то је време, кад се по закону има сабор сазвати, а не о Митров-дану, кад су путеви још добри а на водама нема леда. Цела је дакле кривица, што се држање сабора не допушта, на саборском одбору и његовом председнику г. Анђелићу, што је тако блиски термин одредио, јер иначе знамо, да мађарски министри неће ништа да чине против жеље председника саборског одбора, па би му дакле и ову жељу испунили, да се то као што рекох, не противи горе споменутом законском чланку. У осталом чудно је и наше захтевање, да се сабор држи. Ми живимо у слободној и уставној земљи, где се не трпи никакво „држање“, јер то неби била никаква слобода; кога држе, тај није слободан, тице, које људи држе у кавезу на окупу, те нису слободна, стога и мађарска влада неће да се наш сабор држи, него да се пушта и распушта.

У опште је мађарска влада заузета за слободу, те и друга ситнија и крупнија господа старају се за одржање уставне слободе у овој земљи:

Тако нека господа жупани и касири узимају себи слободу — ићи у Америку.

У Тиса-Еслару уживају шактери слободу пуштања крви, што је до сада само берберима слободно било.

Многа господа пандури такођер су слободни и куражни, те се туку по бирцузима.

Нови Роже Шандори ослобађају поштанске

ПОДЛИСТАК.

Три грбава музиканта.

(Прича из старог доба.)

Мајстор-Гаја био је поштен човек али ипак за то сиромаш. И ако се обично вели, да је старо време добро било, ипак за то мајстор-Гаја није могао својим занатом себи да стече ни беле дворе, ни жуте дукате: на веки је кубурио и једва је могао да дотера крај с крајем. Но и ако је био сиромаш, ипак га бог нечим богато обдарио: имао је дивну ћерку, румену као ружица, а милу као анђео. Његовој Милци није било на далеко равне. . .

За грк-Ставру не веле баш да је бог зна какво чудо од поштења, али је ипак за то богат. Има свачега доста. Има велику кућу, и у кући пуне амбареве жита, кукуруза, зоби, и јечма; пун подрум бела и црна вина и ракије, и пуну авлију пилића, кокошака, ћурака, патака и гусака. Свега дакле има, само жене нема!

И грк-Ставри запело око за лепом Милком, па је запроби у оца.

Мила се опире, неће своју младост да убије уз цандрљивог Грка. Хајде што је он већ човек у годинама, хајде што није угледан и у лицу леп — све би се то дало прегорети, али је уз то још и гурав, па

коње од немилост им терета на овим незгодним и каљавим путевима.

Српској деци од 6 година даје се слобода, да могу учити по седам сати недељно омиљеним мађарски језик.

Сиротињи се допушта, да може слободно ићи боса и гола и седити у хладној соби (ако т. ј. имају и хладне).

Исто тако слободно је сваком пушити аустријске цигаре са или без динамита и куповати штемпове.

Допушта се такођер, да Срби смеју слободно прилагати на Деаков и на Арањев споменик колико год им срце иште.

А и мени се допушта да после тродневног свечарства сме бити „Шетња по Новом Саду“ што краћа, али под условом, да је читаоцу поред све краткоће ипак — дуго време. **Аб.**

УШТИПЦИ.

§. Мајстор Јефта вели: Кад папа православне младенце благосиља, онда треба патријар католчке да Кризма —.

Госп. Павић вели у свом извештају о бављењу хрватске господе приликом угона Даничићевог у Београду, да краљ српски Милан врло добро говори — хрватски, тако да би га могли метнути за професора хрватског језика. — А не каже, да ли су у хрватском Београду видели и хрватско позориште, хрватску велику школу, што

то Милки неможе никако да се допадне. Али мајстор-Гаја неће да чује за Милкино резонирање. На посетку, какви би то и био ред, да се кћи оцу противи? То би било и против божјег и против људског закона. А после, ко би тако луд био, да одбије тако богатот просиоца?!

Из тих разлога морала се Милка покорити очевој вољи, те постаде за кратко време грк-ставрина жена.

Милка је код грк-Ставре живела као у тавници. Нит је ко њима долазио нит су они коме одлазили. И стари мајстор-Гаја упокојио се, па сад Милка нема никог свог, до ли свог милог мужа грк-Ставру. А Ставра је мрзио на читав свет, што није грбав као и он. Једног дана само се разгалио, кад су од некуд дошла три музиканта, сва три грбава. То се Грку дало на смеј, па је заповедио, да му свирају, частио и обдарио их је ботато, али им је уједно при поласку запретио, да ни за живу главу не пређу више праг његове куће.

Сутра дан отишао је грк-Ставра у оближње село, да „ајнкасира“ вересију, а Милка је остала сама код куће. Чисто је данула душом, па кад спази са прозора оне јучерање грбаве музиканте, довикне их, и заповеди им, да свирају „Невесело сунце седа.“ Музиканти су у њену собу ушли и ту после свирали све по реду старинске песме. Милка је уживала, што се судбина на њу насмејала, те је могла бар неколико часова

је народу покљонио Хрват Миша Анастасијевић, хрватску вазнесенску цркву, хрватску војничку академију и хрватско „Српско учено друштво.“

□ Вршачка интелигенција није хтела да дође на парастос Даничићев. Они ваљда због проте Филе, мрзе и на све Филологе.

□ У Београду је дакле отворена народна скупштина и без довољног, и уставом прописаног, броја чланова. — „Стармали“ овде мора да ћути, јер и он често пада у исту погрешку: и он често отвара претплату на нову четврт и кад нема довољног броја претплатника.

○ Новине јављају, да је скинута ћуприја на Дунаву између Новог Сада и Карловаца. — Мени се чини да је та ћуприја одавно скинута, што је спајала Нови Сад са неком господом у Карловцима.

○ Сад сам се тек сетио, за што неће да сазову карловачки сабор! Та за бога, сада више нема Корнфајнове кафане, па где би посланици за кост и квартал своје дијурне и преко дијурне остављали!

* Како би било, да оној господи горе, што неће да нас чују и са слушају, купимо новоизмишљене аудифоне (справе за слушање)?

○ Један брат, који је о св. Николи на три места чашћен на свечари, дошав кући узео пред спавање Симе Милутиновића „Тројесестарство“

слободно кретати, али то уживање не потраје дуго јер, код четврте песме спази она кроз прозор, где грк-Ставра улази у авлију. Пропала је ако Ставра опази или чује музиканте, с тога им заповеди, да одма престану па у оној великој страви и забуни није знала, где ће их згодније прекрити, него у три сандука што се ту у њеној соби налажаху. Стрпа на брзу руку музиканте и заклопи сандуке, па дочека свога Ставру весело, као да се ништа догодило није, како то већ женскиње умеју да чине.

Ставра се бавио сат два код куће, па се онда крену, да по свом селу купи вересију.

Кад је Ставра отишао, хтела је Милка да пропусти музиканте, но кад је отворила сандуке има шта и видети: сви троје угушили су се! Шта ће сад да ради? У очајању чупала је косе, јадиковала је, плакала је, али све то не поможе ништа: музиканти мртви па мртви. У том њеном големом јаду спази она на улици бећара Коју па јој на мах сијну сретна мисао и она позва Коју к себи у собу. „Хоћеш ли, Којо да постанеш богат човек?“ запита га она.

„С драге воље само не знам како? одговори он.

„Сто жутих дуката даћу ти, ако извршиш, што ћу ти наложити.“

Која се узбесекну, кад чу за толику грдну своту,

да чита, но не могаше то друкчије да прочита него „Тројесвечарство“. Ајд, ваљда ће сутра боље умети читати!

У аустријском министарству а lateге ухваћен је један велики господин у краћи и веле новине да фале неких 50000 фор. — А шта је то „министарство а lateге?“ Не знајући шта то значи потражио сам у латинском речнику и нађох, да lateо значи бити сакривен, дакле мора да су и тих 50.000 фор. у министарству — сакривени.

Један стари римски конзул, кад је чуо да је Абердар изабран за посланика римског, преврнуо се у гробу — од смеја

△ Папа узима Абердара за свога придворног професора естетике.

4 Абердар је дотле певао и у дипле свирао док га нису метли за дипломату.

Аб.

Јаша и Паша.

Ј. Бога ти Пашо, јеси ли ти био јуче у оном крајном друштву — у коме је и она банатска циганка брилирала.

П. Нисам — ал сам чуо нешто што ми се недопада.

Ј. Недопада се брате ни мени, јер се бојим да се и код нас неодомаћи, она меленачка рецептура — којим су толики мушки животи резигнирали.

П. Боме добро се и бојати јер ова Меленкиња тако

јер у својој простоти држао је, да су сто дуката највеће благо на земљи.

„Ево главе одговори Која — за сто дуката учинићу све!“ Милка отвори један сандук, па показа руком на мртвог музиканта: „Ево овог мртваца да изнесеш из моје собе и да га блдиш у Дунав па ћеш добити сто дуката. Хоћеш ли?“ „Још питате, госпођо?!“ ускликну Која, па плуну у шаке и упрти мртваца на леђа, а сутоњ се био већ у велико ухватио Није потрајало ни четврт сата, а ето Које празних руку натраг, да прими сто дуката.

„Како си га врага бадио у Дунав, кад ево га где је опет натраг дошао?“ продера се на њ Милка и указа руком на други сандука, којег је она међу тим отворила.

Која се јако чудило, па само мрдну главом, плуну још једном у шаке, па упрти и другог музиканта да га првome у походе пошље. Није се добро ни вратио, а Милка изиде пред њим и разрогаченим очима запита га: „Ма човече шта ти радиш? Како си га до сто врага бадио у Дунав, кад он пре тебе дође натраг, и ено га, где се опет порепио у сандуку? Ти као да си бесан, па баш нећеш да заслужиш сто дуката!“

„Бог с вама госпођо, како да не бих хтео! Та ја сам га вурно баш где је најдубље, ал шта ћу, кад

*

звана „Лапар“ — што јој све нешто дерогира, има вечита посла с неким кривељушама, које ја ни на праг неби пустио, она све нешто врача — шиша се, даје којекаквим циганчурама пок: мужа прстење — срља без разлике у сваку кућу — и гледа да се миран брачни живот или разведе — или поквари — та ти је чуда поправила — те подле грешнице више нема — а банатска циганка јој је портре. — Добро знаш — да су те Циганке најопасније — а чујеш да се поговара да су њи више онако силом каквог меланжа умрли — а томе злу треба што пре стати на пут.

Ј. Па добро ја се слажем са тим што ћемо овде преко нашег драгог Стармалог опоменути наше Ф не — да се чувају отровна друштва да непуштају на свој поштен праг курјачице у јагњећој кожи, да немисле да су свака уста која лепо говоре медом зачињена — него нека добро отворе очи — па нека се чувају Цигански очију —

Секунд.

После сто година.

Како је свет почео напредовати, може се слободно закључити, да ће за сто година међу осталим и овако бити:

Деца од 6 година, неће као сада почети тек да уче мађарски, него ће свако Српче кад се роди, донети са собом на свет десет свезака дебелих књига, што их је само мађарски написало још пре рођења.

У свакој српској кући и колеби биће по једна мађарска гимназија са деведесет разреда.

У Београду ће бити на сваком камену од калдрме по једна штампарија, која ће штампатис вака од разне партаје политичан и шаљив лист.

он, буди бог с нама, извуче се из воде и дојури у овај сандук, да га нисам ни спазио. Него дајте, да га ја још једанцут однесем. Знам ја такво место, одакле не би ни сам ђаво изишао, а камо ли тај проклети гуроња.“ И они уђоше у собу, а Која упрти и трећег несретног музиканта, па се с њиме упути управо на Дунав. Милка га је све до капије поштравала, да јако пази, да не би какагод гуроња опет пре њега дојурио кући, те да тако Која не узмогне заслужити сто дуката.

„Ни бриге вас није, госпођо — одговори Која — Тамо иза врбњака лане се удавила и баба-Соса вештица и картара, па кад се она није могла спасти, богме неће ни овај проклети гуроња.“ И он оде својим путем.

После четврт сата ода стигне на оно место на Дунаву иза врбњака. Ту је био баш отсек и он вури свом снагом несретног мртвог музиканта у воду, па се упути весело звиждукајући натраг, да прими од Милке дукате, како је с њоме погодио. Но у врбњаку опази испред себе на неколико корака једног грбавог човека, где се жури према милкиној кући. То је био грк-Ставра, који се у купљењу вересије на другом крају села задоцнио, па је сад хтео пречицом што пре да стигне до дома свог. Али Која је друкчије мислио. Прво се устрашио, али кад је помислио,

Патријарха неће више наименовати само Тиса, него ће свако мађарче, па и свако оно у колевци, имати права, да наимењује Србима по једног патријара.

На интерпелацију због наименовања митрополита неће се онда, као сада, чекати узалуд само годину дана, него ће се чекати толико исто, колико Чивути на Месију узалуд чекају.

Књижара браће М. Поповића изда ће толико календара, колико је звезда на небу, и сваки ће се календар звати по астрономском имену дотичне звезде, а препродавалцима ће се календара давати по 1000 процената рабата „у књигама нашега издања.“

Векови у историји неће се више разумевати од створења света до пропасти римског царства и од овога до открића Америке, него ће епохе још дуже бити; т. ј. разумеваће се од изласка једне свеске „Селјака“ до друге.

И тако даље у томе размеру.

Аб

Ника Миша — Ни камиша.

Пошто ја нисам дуванџија, то сам оставио моме пријатељу Ники који је страстан дуванџија, да изчибука мајстор Тису. Но чим сам из „Стармалог“ увидио, да се камиш окренуо на Нику и Мишу, а ја брзо пиши Ники, а он ми сада одговара да није могло доћи до чибукана Тисе, јер од кад се сабор на ново отворио, Мађарису се међу собом тако грозно чибукали да њихов чибук неби могао ни дохватити мајстор Тису. А што он (Ника) није пре тога изчибукао Тису, узрок је што је као ђувегија пушио цигаре, и тек као ожењен човек на чибук пуши. Но на сваки начин чибукане предстоји.

Миша.

да ће му се сто дуката измаћи из шака, ако гуроњу пропусти, да пре њега оде кући и да се опет положи као мртав у сандук, а њему порасте снага као у цина, па се залети с ускликом: „Ма нећеш ми умаћи, ма сто глава има!“ Затим стиже једног грк-Ставру, зграби га око паса, упрти га на леђа и пође с њим натраг на Дунав.

Сиромах грк-Ставра сав је обамрљо од страха, те није могао испочетка ни речице прозборити, нарочито се с тога поплашио, што је држао, да га је напао пустахија, што хоће да га похара, што хоће да му тешко покупљену вересију отме. Али кад је видео, да Која и не мисли, да атевтатише на његов цеп, а он се мало окуражи, па стењући поче говорити: „Пусти ме човече, ако бога знаш! Угушићу се.“

„Пркни псето! — одговори му Која — Али ја те богме нећу и четврти пут од куће ципати па чак на Дунав. Сто дуката не заслужује се сваки дан.“

„Ево ти дукат, само ме пусти“ молио га Ставра.

„Ни за деведесетидевет не бих те пустио“ одговори му Која, па га диже у вис, да га хити у воду, јер су међу тим били већ приспели до Дунава. Бадава је грк-Ставра дрекао и мољакао — Која га немилосрдно вури у отсек, па је смешећи гледао, како се „мртвац“ дави. Кад се уверио, да се „мртвац“ уда-

Ђира. Кажи ти мени, Спира, шта је то пројектил?

Спира. Пројектил зове се сваки куршум или тана, које се се избади било из пушке или из топа.

Ђира. Стани, стани, сад већ знам доста, и више него што ми треба.

Спира. А шта знаш.

Ђира. Сад знам, не само шта је пројектил, него и шта је пројект светога синода.

Ђира. Даклем знаш ли за што је Милан Грозни, предлагао увођење Маџарског језика у карловачку гимназију.

Спира. Не знам.

Ђира. Ради српских ђака, — да би могли добити текелијанум.

Спира. Али ја знам да је у Текелијануму бивало и таквих питомаца (Срба) који нису ни српски знали, — па зашто Грозни није предлагао, да се у Сегединској, Дебрецинској, Арадској и у другим гимназијама предаје српски језик, — ради српских ђака, који желе добити текелијанум.

Ђира. Иди збогом! Како ти паде на ум тако грозно питање?

вио, а он пође кући са речима: „Но, да видим, да ли ћеш сада пре мене стићи!“

„Је ли се вратио, госпођо?“ — питаше Која Милку, улазећи у њену собу.

„Није“ одгорио му Милка смешећи се и пружу му кесу са сто дуката.

„Хвала лепо, али је и био тежак. Већ је проклету гуроња хтео изпред мене умаћи, али ја га на срећу спазу у врбњаку, те га мојим ручердама шчепарим и наново бацам у Дунав. Сад се више повратити неће, јер сам баш видео кад се удавио.“

„Шта наопако“ повика Милка уплашено. „Ти си живог човека бацио у Дунав.“

„Да шта!“ Таман сам га бацио, па кад сам се враћао, а проклету гуроња већ је изашао из воде, па се жури да пре мене стигне кући. Нећеш! повикну ја и зграбим га као што већ рекох. Давао ми је једном дукат, да га пустим, али ваљда сам луд, да примим његов један у место ваших сто дуката и тако га вурим у Дунав, одакле се више никад у ваш сандук неће повратити.“

* * *

Милка је неко време жалила за грк Ставром, а за тим—као што сам нашао у старим црквеним књигама — венчала се са Којом, који је међу тим постао са свим угледан човек и с којим је она сретно и весело проживела ово мало века што је бог досудио људима, да на овој земљи проведу.

По туђој замисли

Владимир.

П у с л и ц е.

Ако се може у Београду скупштина држати са 124 посланика, може се држати и са сто. Ако се може са сто може и са педесет. Ако се може са педесет може и са десет, и са три и са једним па и са самим г. министрима. (Могли би још и даље терати таку конзеквенцију, — али ми не волемо терати конзеквенцију, него би је ради још дозвати да нас бар она упути, упути на правији пут:)

У Далмацији купе се сада прилози на Тиролце. Са свим у реду, јер кукавни Далматинци могу најбоље знати, како човек ед поплаве страда.

Кад је један млад Србин попу Магарашевићу наздравио француски, таки је после тога попа Магарашевић отишао на своје ново одредење. (Да смо то знали, ми би њему већ давно наздравили француски).

Абердар би требао да се окане скупштине и председништва. Да не оклева, већ да иде што пре у Рим. Јер види ли он какво је то време? може на једаред дунути какав противан ветар, завејати путове, па ето да никад не види Рима.

Пронашли су неку тинктуру, којом кад намажу Арапина Црнца само неколико пута, он онда побели, (Ми би радо послали неколико црнаца, да их добро измажу, — али ипак не верујем да би побелили:).

Радознала полиција.

У „Ћоси“ читамо ове веселе гласе из Србије:

„Наша „пречишћена“ полиција — nota bene београдска, зове људе, као што чујемо, и пита их протоколрно: којој партији припадају? шта читају? Како мисле о монархији? Шта мисле о атентату? и т. д.

Тако иста и још опширнија извешћа добивамо и ми; уједно нам се и то јавља, како људи обично на така питања одговарају.

Ево од прилике овако:

Полиц. Које се партије држите ви?

Н. Н. Играм по кадкад партију пикета, а кадкад и партију билијара.

Полиц. Не, не, ја питам за политичку партију.

Н. Н. То се у уставним државама не тиче полиције, — а баш ако хоће да зна, то најбоље дознаје приликом слободних избора посланика.

Полиц. Шта читате обично?

Н. Н. Оно што нема у „Виделу.“

Полиц. Хм! А како мислите ви о монархији?

Н. Н. Врло озбиљно.

Полиц. А шта судите ви о атентатима?

Н. Н. Држим да нико нема права смрт делити, само један бог. Гадан ми је сваки атентат.

Полиц. Али ви канда нисте баш владин човек?

Н. Н. Нисам ни владино дете.

Полиц. А с ким се ви радо састајете?

Н. Н. Са оним, који моје речи не меће на про-
токол.

Полиц. А шта држите ви о нашој полицији?

Н. Н. Држим да је и сувише љубопитљива а о-
вамо би имала триста пречих и важнијих послова.

Полиц. Ми ћемо на вас јако мотрити?

Н. Н. И ми ћемо на вас.

Полиц. Сад идите. Али немојте ником говорити,
зашто смо вас звали.

Н. Н. Ником ни речи. Само ћу писати — „Стар-
малом.“

Ђука и Шука.

Ђука. За што се толики Новосађани бришу из
чланства „Српске читаонице“?

Шука. Да би се тај локал у Матичиној кући мо-
гао издати „Мађарској касини“ под кирију.

Ђука. Шта ћемо радити онда, кад се већ сви
чланови „Српске читаонице“ буду из друштва из-
брисали?

Шука. Онда ћемо славити десетогодишњи јубиле-
ум новосадске мађарске касине.

Ђука. А ако престане и читаоничка певачка
дружина, на што је онла био толики труд?

Шука. Труд? Е, па труд ће требати, да
„Ujvidéki dalárda“ њоме запали свој чибук, да се бо-
ље разгори и башкари!

Г л о г.

Док имаше
Земље наше
Шума на избира,
Тад се само
Ту и тамо
Виђало вампира.
Нова ера
На врх тера
Вампирину свога, —
Вампир уме!
Пој'о шуме,
Да нема ни глога,

Крајишник.

„Кулук“

Сви којигод имају разрезана уста, вичу: „Кулук!
Кулук!“

Ја бих волео да не морам пристати уз ту вику;
за то ту ствар посматрам са свију страна. Али бадава,
или читао спред или натрашке: Кулук остаје
Кулук.

Човек би морао имати кокошије, или „видело-
во“ слепило, и тек онда би могао рећи; ово није
Кулук, него само — ротква с першуном.

Палилулац.

Најглавнији људи.

Знате ли, који су најглавнији људи на овој земљи?
— кад не знате, ја ћу вам казати.

Најглавнији људи су Ченго-Маџари. Њима се
коша још за живота рака, дугачка од Ковина па до
Панчева широка од Дунава па до Старчева; скупа
неких два милијона форината. И то ће се звати насе-
обина; — а боље би било да се зове наседаније (Као
оно у кукавном Рудолфсгнаду).

С.

С и т н и ц е

I.

Песник Гојко.

Гојко пише винске песме, —
Браво, браво!
Вино треба с водом мешат, —
То је здраво.

II.

Експедиенс.

Прокарто сам новце;
Ао љута муко!
Да ме није срамота,
Радо бих јауко.“
(Па се онда сети,
Па кући полети,
Па жену истуче,
Нек она јауче.)

III.

Није погодио.

Сима својој жени
Пример дати хтеде:
Купио јој мачку,
Да јој често преде;
Ал жена — од мачке
Не научи прести, —
Научи се друго нешто
Научи се — грести.

IV.

Пробуђена школска свест.

У М—су седе старци
 Рекли, не једаред:
 „Да смо млађи, у школу би ишли,
 Јест, у први разред.“
 — О старино, ти ниси
 Код очију слепа —
 (Уч'тељица заиста,
 Заиста је лепа):

V.

Неочекивани одговор.

Госпођица. Господине, пријатељу,
 Што време губите;
 Тако ваљан, богат, млад,
 Што се не жените?
 Господичић. Женићу се, имам кад,
 Али чекам, знате,
 Пример од вас, — чекам да се
 Прво ви удате.

А. Б. В.

Комплименат.

Ф и ђ ф и р и ђ. Одакле сте ви, госпођице, ако
 смем питати?
 Г о с п о ђ и ц а. Ја сам родом из Пожаревца.
 Ф и ђ ф и р и ђ. То сам тако и сам помишљао,
 чим сам угледао ваше ватрене очице.

Са испита.

У ч и т е љ. Би ли ти мени знао казати, кад се
 прави барут, зашто се меће у њега сумпор?
 Ђ а к. Да смрди.

Ч е с т и т а м о.

О т а ц. Даклем драга моја ћерчице, нашао сам
 ти младожењу. Радуј се.
 К ђ и. Ју татице, а какав је?
 О т а ц. Прекрасан.
 К ђ и. Је ли црномањаст?
 О т а ц. Није.
 К ђ и. Је ли плав?
 О т а ц. Није.
 К ђ и. Па да какву има косу?
 О т а ц. Никакву.

Зашто је земља женског рода.

Земља је скоро у свима језицима женског рода.
 А то је — веле „Fl. Bl.“ — по све у реду, јер не
 може да се уђе у траг колико је стара.

Новије књиге,

припослате уредништву на приказ.

Ђ. Даничићу надгробна реч од Јов. Бошковића (го-
 ворио у Београдској саборној цркви 14 новембра 1882)

Почетнице природних наука. — Општи увод у
 природне науке. (Осма свеска књига за школу и народ.)
 Написао Т. Х. Хексли. Превео Др Л. Пачу. У Н. Саду.
 Издање штампарије А. Пајевића. Цена 50 нов.

Библиотека научних истина (излази неперидично)
 I. Шта веле научари? приређују: Ал. М. Ст. и Св. П. Ј.
 великошколци. Београд, парна штампарија задруге шам-
 парских раденика 1882. Цена 30 пара динарских.

Наше дужнике

који нам што дугују, овом приликом последњи
 пут уљудно молимо да свој дуг подмире, јер у
 последњем овогодишњем броју штампаћемо имена свију
 таквих пријатеља наше књижевности, нека се види ко-
 ји су то што листове примају, а неће да плаћају. Ми
 смо их више пута опомињали па и сад то чинимо,
 да се сете своје дужности.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду,
 издавалац „Стармалог“

— ПОЗИВ НА ПРЕДПЛАТУ. —

СЛОВИНАЦ

ИЛУСТРОВАНИ ЛИСТ

за књижевност, умјетност и обртност
 новом годинином 1883.

улази у VI. годину својега живота.

Излазиће и надаље у Дубровнику на 1, 11 и
 21 сваког месеца у великој четвртини од 16 страна сваки
 број, на финој хартији са сликама.

Годишња му је цијена за Дубровник 4 фор. а по свој
 царевини 5 фор. а в' Преко границе у злату: свуда по Ев-
 ропи 15 франака; по осталијем странама свијета 20 франака.

Словинац држећи се свагда свог програма тражи да на
 књижевном пољу здружи и помири два племена Хрвате и
 Србе који су се на своју штету завадили и раздијелили. И
 сам спознајући колико је трудна та задаћа и да не може
 за њу настојати него на књижевном пољу, неће пустити
 ни да га заведе с његове етаже занесеност пријатеља, ни
 да га поплаши мржња и пријетње непријатеља. Јер је у
 ово вријеме Словинац стекао и пријатеља, а то је наравно
 да ко тражи мир и слогу буде гледан кривијем оком
 од онијех што желе само свађу и рат. За такове неприја-
 теље не знам упрво, требали се радовати или жалити. Сва-
 како Словинац не мисли се упуштати с њима у залудне
 борбе, но ће само одговарати разложима на разлоге, а му-
 ком на псовке и ружења.

Да пак у читању Словинца има прилично поуке и за
 баве, то је већ осудило јавно мњење кроз његов цето годи-
 шњи обстанак а особито пак наши ученици који су нам
 о томе ласкаве ријечи писали, и да није нечедно, приобћили
 би та писма. Но никакве рекламе нећемо до самог Словинца
 у себи. Зато сваком препоручујемо наш лист с ријечима:
 Читајте га.

С тога молимо најучтивије оне родољубе, који би се
 хтели нањ предплатити да то прије времена учине, те да се
 наклада првог броја 1883, тачно узмогне назначити, а старе
 дужнике позивамо на поштено извршење њихових дужности.
 У Дубровнику Децембра 1882.

Уредништво „Словинца.“

ИЗИШЛА ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ ЧИТАНКА

ЗА

ТРЕЋИ РАЗРЕД СРПСКЕ НАРОДНЕ ШКОЛЕ

ОДОБРЕНА

ОД СРПСКО-НАРОДНОГ ЦРКВЕНО ШКОЛСКОГ САВЕТА

Цена 28 новч.

Обраћајући пажњу г. г. школских старатеља и учитеља на ову нову књигу, препоручујемо уједно и остале школске књиге нашега ранијега издања, као:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено-слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "

" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "

Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
---	------

Велика катавасија	1.— "
-----------------------------	-------

Мала катавасија	20 "
---------------------------	------

Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1.— "
-------------------------------------	-------

Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама, друго издање	10 "
---	------

Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "
---	------

Наставни план за срп. нар. учитеље	20 "
------------------------------------	------

Нове метарске мере	10 "
------------------------------	------

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладној штампарији од које ће добити највећи књижевски радат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

Леп дарак за одраслу женску децу!

СВЕСКА ДРУГА

ПРИПОВЕТКЕ МОЈОЈ КЋЕРИ

ОД Ј. Н. БУЉА

ПРЕВОД С ФРАНЦУСКОГА.

на 8-ини 204 стране, цена само 60 новч.

У тој су књизи лепша од лепше ове приповетке:

1. Лажни дијаманат.
2. Златан новац.
3. Чешаљ што говори.
4. Соната.
5. Мала жива библиотека.
6. Винсенски катана.
7. Селско гробље.
8. Сестре судојенице.
9. Журнал, мода.
10. Мала газдарица.
11. Завршетак.

Ко жели за поклоне или за распродају да поручи више ових књига, нека се обрати подписатој накладној штампарији, која ће према већој наручбини и рабате веће давати.

Такођер се још може добити и I. свеска ових поучних приповедака, по истој цени.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

ОГЛАСИ.

ЦИРКУС Ц. КОНРАДИ

на сенској пијаци

СВАКИ ДАН У 7 САТИ У ВЕЧЕ

ВЕЛИКА ПРЕДСТАВА

у вишој јачачкој уметности, вежбању, гимнастици и пантомими.

Недељом и свецем 2 представе: у 4 сата по подне и 7 сати у вече.

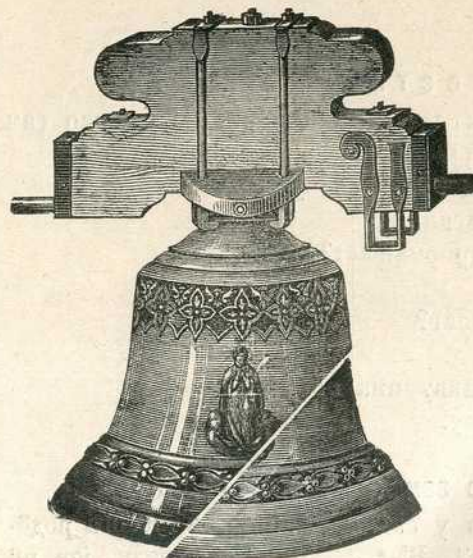
Све друго може се дознати из објаве.

РАСПРОДАЈА.

КОД БЕЛОГ ЛАВА У НОВОМ САДУ.

Свакојаке врсте јесењих и зимских огртача (јакнова, мантлета), колчана (муфова), капа по моди и шешира од филца, ципела од филца и кожних за госпође и девојке, а осим тога за господу и дечаке елегантних шешира од филца шубара од перваза и капа од чоје, бунде за пут, чизме за пут и вреће за ноге, корпе за ноге, огртача против кише од каучука, свакојакних кишобрана, путничких торба, кошуља од шифона, оксфордских и од фланела крогнова, краватли и галантеријског еспапа од коже

З В О Н А.

по најновијој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама хармонијски удешена а од најфинијег метала са најчистијом израдом.

6—12

Звоноливица ЂОРЂА БОТЕ СИНОВА у Вршцу.